

Persones de referència

Un poble, un país, el fa i el dignifica la seva gent, cadascú i al llarg del temps hi aporta el seu gra de sorra, tothom és necessari i ningú imprescindible, però també és cert que hi ha algunes persones que per les seves qualitats, per les responsabilitats que assumeixen, pel nivell de compromís que prenen en relació a la comunitat, esdevenen en major mesura generadores de processos de desenvolupament i de transformació més intensos i perdurables per al conjunt de la població. Molt sovint tenen una actitud d'humilitat i de modèstia, pròpies de la consciència de limitació i per la consideració de la infinitat del coneixement, però és per les seves obres que se'ls reconeix com a persones de referència.

D'altra banda, en el món en el que vivim sembla que no hi hagi lloc per assolir aquesta condició. S'ha dit que en el camp de les idees estem immersos en el predomini de l'anomenat pensament feble o pensament líquid, que fuig de qualsevol aprofundiment i que ràpidament es dilueix amb l'aparició de qualsevol altra formulació. L'èxit o el fracàs es valoren en la immediatesa perquè el què compta sobretot és el present, el futur és incert i obliga a plantejar-se les grans preguntes. La revolució en les comunicacions, tot es pot viure en directe i en l'instant que passa, no afavoreix la reflexió reposada, la interiorització efectiva d'allò que és realment important, ni el discerniment sobre el què és perfectament prescindible. S'imposa el consumir sobre l'assaborir. La utopia no hi té lloc.

L'individualisme, la competitivitat, la desconfiança en el què poden aportar els altres, el desprestigi de la política, la preocupació pel jo, ofeguen sovint les múltiples actituds i accions de solidaritat, de confiança i de servei que també hi són i que només es valoren en moments de necessitat com el de la crisi

actual. Compten més els drets que els deures, els interessos individuals que els col·lectius, les emocions i les sensacions ràpides que els sentiments profunds. Compta més la casa que el país. Tot plegat porta a formular, com darrerament sentim, que és urgent la formació en valors profunds, sòlids, fonamentats en l'ètica compartida, enriquidors de la convivència i creadors de futur.

En aquest context és una gran sort disposar de persones de referència, la trajectòria de les quals dignifica la comunitat i interpel·la a tothom qui la pugui conèixer. El passat 30 de setembre va morir Joan Triadú, pedagog, crític literari, activista cultural i polític des de la resistència als anys 40 fins al darrer moment. De les moltes qualitats que se li reconeixen voldria subratllar les de la solidesa intel·lectual, el rigor i l'excel·lència que cercava –i que també exigia– en tot el que feia, la defensa de la llengua i la cultura catalana fos quina fos la circumstància, la constància en tots els seus objectius i el manteniment d'una esperança ben fonamentada. Es tracta d'unes condicions personals que el remetien cap al compromís social i patriòtic d'on sorgiren la dedicació a l'ensenyament, la creació d'escoles innovadores, l'impuls d'una entitat tant significativa com Omnium Cultural, la promoció i la difusió de la literatura catalana, de premsa i revistes en català, i tantes i tantes altres iniciatives que han contribuït a l'enfortiment humà i cultural de Catalunya.

Testimonis com el de Joan Triadú, valorats com es mereixen, són referents que traspassen el seu temps i que haurien d'esdevenir si més no motiu d'interrogació sobre el present individual i col·lectiu.

Jaume Dantí i Riu

LA MAMA restaurant

Ctra. de Parets a Bigues, km. 12,5
Tel. 93 844 64 06
STA. EULÀLIA DE RONÇANA